

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia L. Nam ipse Herodes missis satellitibus prehenderat Ioannem, & uinxerat eum in carcere, propter Herodiade[m] uxorem Philippi fratris sui: quia duxerat eam uxorem. Dicebat enim Ioannes Herodi: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

charitati & beneficentia, ut veris nobis consilij non mundi modò calumnias & minas, verum etiam
satanae tentationes superare possimus.

Vulgi de Christo
iudicia.
Malach. 4.

At priusquam dicendi finem faciamus, aliorum quoque de Christo iudicia videre oportet. *Quia enim qui Eliam esse putent, nimirum falsa oraculi veteris interpretatione decepti, quo Malachiam Eliam ante magnum illum & terribilem diem Domini venturum prædixit. Quod enim de vero dum ad penitentiam exhortatur sint: illi ad Eliam Thesbitis personam restringebant, quasi illa zeras rediturus esset. Alij alium quendam prophetarum reuixisse, aut saltem horum similem spectabantur. Vbi mirum videri potest, quod cum in diuersas sententias scindantur, nullus tamen pro Christo agnoscat, qui reuera erat, licet & temporis illius condicio, et quæcumque ille faceret ad quod referantur, quis nam censeretur debere. Promiserat enim redemptorem Deum, quibus humani generis afflictissimis consuleret. Tempus illius Iacob Patriarcha & Daniel certissimis nominibus indicat, sicuti supra vidimus. Exstabant etiam infinita alia oracula, quibus pulchre conueniebant omnia, quæ à Christo agebantur. At tamen quidvis potius, quam quod verum erat, de illo sentiant. Et quia promissum redemptorem non agnoscent, in quo omnis salutis fiducia collocari debeat, non prædicant quod illum in prophetarum ordine recenserent. Talem enim agnosceret oportet, qualis reuera est, qualem ipsi nobis illum fingimus. Vides ergo quàm nihil tribui debeat hominum iudicij, nisi quæ ad regnum Dei faciunt. Cæca enim est in illis mysterijs carnis nostræ ratio, nec inquam potest attingere, nisi Dei verbo & spiritu dirigatur.*

Gen. 49.
Dan. 2. 9.

Vulgi ignorantia de Christo.
& perueracitas.
Marc. 12.

Interim simul obseruabis, quod licet honorificè de Christo sentiant, & prophetam aliquem esse fateantur, eadem tamen non credunt, nec illius doctrinæ obediunt. Simile quid de his, quando de censu Cesaris reddendo illum interrogant, &c. *Est hoc proprium impij, quod est in Deum in Dei ministris excusantia dona agnoscent, nec præclara virtutis ipsorum testimonia agere possunt, eosdem tamen contemnerent & odisse non desinunt, quàm diu illos præiis ipsorum studij vident. In quorum numero censeretur, qui hodie Diuos in ore habent, et illorum cultum gloriatur, interim verò illorum fidem atque doctrinam hereticos accusant, & extirpandam volunt. Sed non defendant hæc, quando ita solet mundus, qui Veritatis spiritum capere non potest, sed in tyrannico verbo inuenti, Christum Iesum amplectamur, qualis in eo nobis proponitur: cui debetur veritas, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.*

Ioan. 14.

H O M I L I A L.

Nam ipse Herodes missis satellitibus prehenderat Ioannem, & uinxerat eum in carcere, propter Herodiam uxorem Philippi fratris sui: quia duxerat eam uxorem. Dicebat enim Ioannes Herodi: Non licet tibi habere uxorem fratris tui. Herodias autem insidiabatur ei, cupiens eum occidere, nec poterat. Herodes enim metuebat Ioannem, sciens eum esse uirum iustum & sanctum, & obseruabat eum, auditusque eo multa faciebat, & cum uoluptate eum audiebat.

Argumentum
& usus præsentis loci.

Postquam Diuus Marcus exposuit, ut Christus discipulos ad docendum miserit, & quàm præcipere iisdem cesserit eius muneris administratio, mox subiicit absurda & iniqua tum vulgi tum magnatum de Christo & doctrina ipsius iudicia. Facit hoc ea ratione spiritus sanctus, ut manifestè simul & reliqui fideles, exemplis huius admoneri, non offendantur, si quando mundum de Veritate doctrina minus dextere iudicare uideant, quin potius aduersus ista sese præparent, sicuti Christus ubi pluribus docet. At quia simul Ioannes Baptistæ mentem facta est, quem Herodes à meritis resurrexisset putat, ea occasione mortis ipsius historiam Marcus subiicit, quæ Evangelij ministris plenius edocet, quid sibi ipsi de mundo hoc polluantur, quando primum noui testamenti prædicem tam indignis modis tractatum uident.

Matth. 10.
Luc. 12. 14.

Caeterum

loco. Longè verò grauiſſimum eſt & nulla venia dignum, quòd fratri iniuriam tam atrocem ſibi ſimulq; & coniugij & conſanguinitatis iura libidine pluſquam belluina polluit, &c.

Magiſtratus
Dei uerbo de-
bent ſubſeſſe.
Rom. 13.

1. Sam. 2.

Ierem. 1.

Quo exemplo primum admonemur, magiſtratus quoq; Dei uerbo ſubditos eſſe debere. Quia enim poteſtatem ſuam omnem à Deo acceperunt, hanc illi gratiam debent, ut ſe eidem morigerari debeant. Deinde poſtulat hoc publica ſalus, quæ ut illis commendatiſſima eſſe debet, ita ex uerbo Dei ſtudio maxime dependet. Præterea non alia re ſuo honori & authoritati melius conſulenti, quam ſi de Dei honore propagando ſolliciti ſint, quando huius uox eſt: *Honore proſequar eos, qui me honorauerunt; & qui me contemnunt, ignominia aſſicientur.* Ideò legiſ librum penes ſe perpetuò habere iubentur reges, & Ieremia dicitur, quòd ipſum non minus regibus & ſacerdotibus quam populo prophetam Deus dederit. Id quòd prophetas omnes diligenter obſeruaſſe patet ex illorum ſermonibus, quibus reges & iudices officij ſui magna libertate admonuerunt: nec id grauius intolerant, quam ſi per illos ab interitu reuocarentur. Fuerunt hi omnes feliciffimi, & in periculo Dei vindicæ atque proteſtore uſi ſunt: cum infelices & calamitoſi è contra fuerint, quicumque Dei ſermonem auſi ſunt obſtrepere, & uerbi diuini correptiones reiecerunt. Quòd ipſum ſi hodie etiam cogemus quotquot in magiſtratu verſantur, multò felicius Reſpub. ſuas adminiſtrarent.

Quomodo pu-
blica ſcelera de-
beant corripi.

Deinde miniſtros ſuo exemplo docet Ioannes, ut publica ſcelera ab ipſiſ corripi debeant. Porro diſerte dicendum quàm illa grauiſſima ſint & atrocia, & quia caro vniquique præteritis quæ Dei uerbum conſtanter urgeri oportet, quòd hæc uel illa nemini licere docet. Deinde perſona atque cari debet correptio, ut qui peccarunt, iſta de ſe dici intelligant. Niſi enim id fiat, plerumque alijs agi arbitrantur, & proinde nihilo meliores diſcedunt. Verè enim dixit ille, *Nemini dico quòd omnibus dicitur.* Et qui ita concionantur, medicorum ſimiles ſunt, qui de morbis quidem reſta faciunt, ægroſi uerò pharſaca nulla adhibent, quorum uirtute ab interitu reuocentur. Præterea quando in apertum iam eruperunt ſcelera, & illis multi offenduntur, publicè coram omnibus agui debent, & inſtar tubæ uocem miniſter exaltet, ut ſi nihil proficiat, ſaltem alij timore diuini concepto exempla mala imitari deſinant. Hæc regulas Ioannem obſeruaſſe uideamus, & ante hunc ſanctiſſimos Dei prophetas, quorum libertatem & conſtantiã Apoſtoli quoque ſermones ſicuti illorum ſermones & ſcripta reſtantur. Hæc quicumq; negligunt, & mundo placere ſtudent, ſi (ut Paulus ait) non Dei ſerui, ſed uentris mancipia & canes muci ſunt, qui & ſibi ipſi tandem eccleſiaſ, quas ſua indulgentia corrumpunt, Dei iram conſtant, qua tandem miſere abſumuntur. *Id. Galat. 1. E. ſa. 56.*

Herodes & He-
rodias Ioannem
occuſum uoluit.

Matth. 14.

Porro ad Herodem & Herodiadem reuerſi, quid illi fecerint uideamus. Inſultatibus ueni & omnem ipſum occidendi occaſionem ſollicitè captat: nimirum quòd ſamam ſuam uirginitate rare ſentiret, nec uideret quòd ſe poſſet recipere, ſi Herodes ab Ioanne perſuaſus ipſam dimitteret. Quare extrinſecum cupit, ſed quòd cupit effectum dare non poteſt. Primo enim Herodes Ioannem metuebat, ne in illo turba aliqua oriretur, ſi Ioannem occideret, quem plerique eximium Dei prophetam eſſe credebant. Deinde propriæ conſcientiæ reſtimonio conuiſtus, ipſum quoque Ioannem reuererebatur, quem uirum bonum & ſanctum eſſe ſciebat, & proinde illum aliquando audire, & ipſius conſilijs uſi conſueuerat. Tanta enim innocentia uis eſt, ut hoſtes quoque in admittentem rapiat, & Dei uerbum in reprobis etiam ſuos aculeos interdum exerit, ut uel inuiti illud reuerantur. Quòd tamen ad ſalutem non ſufficit, quando illud in ijs non admittunt, quæ conſcientiæ ad illius præſcriptum emendare debeant. Et ſi ſiſtra ſibi ipſiſ blandiuntur, qui ſe uerbi Dei præſcriptos eſſe iactitant, interim uerò à fidei obedientia abhorrent, qui præcipuus prædicationis uerbi ſcopus eſt.

Miniſtroru uer-
bi ſors.
Ioan. 3.

Eſt autem nobis obſeruanda hoc loco miniſtrorum ſors, quibus peſſimam ferè ſemper gratiam rependit mūdus, cuius ſalutem illi uicè quarunt. Neque enim ueritatis lucem ferre uolunt, quæ opera praua ſunt: quapropter ab ipſa mundi origine aſtiduis perſecutionibus ægrotati ſunt, quorum miniſterio Deus mundum ab interitu reuocare ſtudit. Non offendamur et qd quidam

hodie nobis quoq; coningat. Consoletur autem, quod tyranni non semper possunt quod volunt. Nam captivos quoq; nostros Deus numeratos habet, neq; unicum vira diem praeter Dei voluntatem impij Math. 10. nobis eripient. Et frequenter fit, ut impij magistratus eos timere cogantur; quibus ipsi formidolosi esse debebant, quae iustissima tyrannidis poena est. Horum itaq; memores Dei vocationem sedulo sequamur, et fortes sumus in asserenda veritate et iustitia: nec deerit sanctis conatibus propitius Deus, qui et in praesenti seculo tyrannorum furoribus cohercere potest, et tandem hominis sui fidos assertores nostrum regnum suum transferet, ubi vira et gaudium nunquam finiendo fruuntur, cum filio suo Iesu Christo, cui debetur benedictio, honor, gloria et potestas in aeternum. Amen.

Et cum dies opportunus adesset, quando Herodes in nataliis suis cenam faciebat suis proceribus et tribunis et primoribus Galileae: et introisset filia ipsius Herodiadis, ac saltasset, placuissetq; Herodi ac simul discumbentibus, rex ait puella: Pete a me quodcumq; uolueris, et dabo tibi. Iurauitq; ei: Quodcumq; a me petieris, dabo tibi, usq; ad dimidium regni mei.

Avidimus nuper qua de causa Ioannes Baptista in carcerem adductus sit: nimirum quod in- Argumentum et usus praesentis loci. cessam Herodis libidinem ea libertate arguit, qua fideles verbi Dei ministros vix deceat. Quo exemplo admonemur, quae in hoc mundo illorum fors sit, qui impios docere et corrigere instituant. At tamen consolationis plenum est, quod Herodes captiuum in pretio habet, et occultis conscientiae stimulis agitur, priuatum audit et consulti, quem publice docentem ferre non potest. Ita enim tyrannorum furoribus Deus cohercet, et intra animos suos conuincit, ut inexcusabiles reddat. Sequitur, ut Herodias diu captam occasione inueniret, qua Ioannes sublatus est. Quo loco multa concurrunt, quae nos de impiorum ingenio, moribus et studijs edocent: quorum cognitio vtilissima et necessaria est, quae facilius illorum infidias euitare possumus.

Primo tempus notatur, et diem opportunum illuxisse scribit Euangelista, quando Herodes natalitia sua celebraturus satrapis et proceribus suis conuiuium pro more instituit sumptuosum et magnificentum. Ex eo sibi occasionem obuenientiam esse Herodias sperauit, eod quod conuiuium sciret fore plenum intemperantiae, et Herodis ingenium nosset, qui ebrius quiduis polliceri et facere soleret. Vix enim fieri potest, ut a conuiujs laetis et opiparis luxus omnis et intemperantia excludatur. Nam libidinate abrepti largius bibunt conuiuia, et sermones ferunt parum verecundos, sibi, ipsi ad multam diem sternerunt, de quibus sobrii vix cogitent. Vidit hoc olim Iobus, qui filijs suis conuiuia agitans sacrificare solebat, et pro illis a Deo peccatorum veniam petere. At longe alia mente de his ferens Herodias cogitauit, quae in conuiuiorum luxu vindictae occasionem captabat. Ita vero animi inquieti et veritatis odio flagrantis exemplum praebet. Ioannem enim odio habuit, quod libidini ipsius obstarer, nec dubium est, quin Herodem sepe aduersus illum incitaret: quod licet in vanum fecerit haec, non cessat tamen, sed sollicito omnem occasionem obseruare pergit: adeoq; omnibus in laetitiam et gaudium publicum effusus, ipsa furijs tristibus agitata caedes et sanguinem spirat. Est hoc proprium omnibus impijs. Sentiunt hi intra sese vehementissimos pessimorum affectuum motus, qui vix veritatis odium gignunt. His ergo incitanti, quiescere non possunt, sed dies et noctes in hoc sunt, ut quod animo conceperunt exequantur, et (ut Christus inquit) prudentiores sunt quam filij lucis, si quid tale agendum sit. Tales postea pontifices quoq; et scribas vna cum Iuda proditore videmus. Debetur ita nos excitare, ut qua ad salutem nostram faciunt eod maiori studio agamus, nec impios ex nostra socordia estimemus, quae pij plerumque laborare solent. Simul vero illius nos pudere debet, qui cum sciamus quo cum hoste nobis res sit, tamen securi omnem bene agendi occasionem praeteriamus.

Habemus praeterea hic statum siue conditionem regni omnibus modis corruptissimi. Flagrat infanda libidine Rex, et incestijs nuptijs seipsum totumq; regnum polluit, nec aliquis est qui illum

Natalitia Herodis morti Ioannis occasiōem praebent.

Iob. 1.

Luce 16.

Philip. 2.

Exemplū regni corruptissimi.

